

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Gf.II.30.047/2022/2. szám

A Debreceni Ítéltábla a Baranyi-Tímár Ügyvédi Iroda (cím, eljáró ügyvéd: dr. Baranyi Bertold) által képviselt Felperes (cím) felperesnek – a Kövérté dr. Tóth Melinda ügyvéd (cím) által képviselt Alperes (cím) alperes ellen vagyontkezelési szerződésből eredő elszámolás iránt indított perében az Egri Törvényszék 4.G.20.241/2020/32. számú ítélete ellen az alperes által 33. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a keresetet részben és a viszontkeresetet egészében elutasítónak tekinti; nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperes részére 15 napon belül az általános forgalmi adó összegét is tartalmazó 1 270 000 (egymillió-kétszázhetvenezer) forint másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

[1] A felperes mint vagyontkezelésbe adó és az alperes mint vagyontkezelő között 2015. november 13. napján határozott időre, 2015. november 13. és 2025. november 10. közötti időszakra vagyontkezelési szerződés jött létre, amely alapján az alperes vállalta a felperes egyes tagönkormányzatai számára a hulladékgazdálkodási közszolgáltatási feladatok ellátását. A szerződés alapján a felperes tulajdonában álló, a hulladékgazdálkodási közfeladata ellátására rendelt vagyonelemek a közfeladat ellátásához történő igénybevételenek és hasznosításának joga az alperest illette meg.

[2] A vagyonelemeket az alperes átvette, annak működtetését megkezdte. A felperes a 2017. május 10-én kelt, az alperes részére 2017. május 15-én kézbesített nyilatkozatával a vagyontkezelési szerződést a hatósági megfelelési vélemény visszavonására és az alperes tevékenységének az Országos Hulladékgazdálkodási Köszolgáltatási Tervben foglaltakba ütközése miatt – hat hónapos felmondási idővel – felmondta. Ezt követően a peres felek – és ... Város Önkormányzata – 2017. november 15-én megállapodtak a vagyontkezelési szerződés közös megegyezéssel megszüntetéséről akként, hogy az alperes haladéktalanul az önkormányzat birtokába adja a szerződés alapján általa használt vagyontárgyakat, a pénzügyi kötelezettségei elszámolásának határideje pedig a Nemzeti Hulladékgazdálkodási Koordináló és Vagyontkezelő Zrt. (a továbbiakban: NHKV Zrt.) által a közszolgáltatási tevékenység pénzügyi elszámolását követő 30 nap.

[3] A felek között az elszámolás során vita alakult ki az alperes által fizetendő összegről. Az alperes a pert megelőzően 2019. február 26-án – a 2018. szeptember 17. napján általa már bírósági letétbe helyezett összegből – 131 774 618 forintot teljesített.

[4] A felperes a keresetében a Magyarország helyi önkormányzatairól szóló 2011. évi CLXXXIX. törvény (a továbbiakban: Mötv.) 109. § (6) bekezdésén alapuló visszapótlási kötelezettség címén kérte az alperest 41 007 972 forint tőke, a tőke után 2018. június 10. napjától a kifizetés napjáig a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:155. § (1) bekezdése szerinti késedelmi kamata, valamint 131 774 618

forint tőke után a 2018. június 10. és 2019. február 26. közötti időszakra számított 8 418 412 forint késedelmi kamat, valamint a perköltség megfizetésére kötelezni.

[5] Az alperes a kereset elutasítását kérte azzal, hogy azt nem vitatta, amely szerint – a már teljesített és a beszámítható követelések alapján – a Mötv. 109. § (6) bekezdése szerint őt terhelő fizetési kötelezettség 41 007 972 forint. Vitatta azonban a kereset jogalapját arra hivatkozva, hogy a szerződés részlegesen objektíve lehetetlenült, a szerződés megkötését követően a gazdasági jogi környezet olyan módon változott meg, hogy a kereseti követelésben megjelölt összeg számára kitermelhetetlenné vált. Vitatta a 8 418 412 forint összegű felperesi késedelmi kamat összecszerűségét is azzal, hogy az elszámolás csak 2018. december 9. napján történt meg, az ettől számított 30 nap, azaz 2019. január 8. és a teljesítés 2019. február 26. napja között volt csak késedelemben.

[6] Az alperes – szállítószalag pótlása, a hulladéktelep kapcsán fennálló hibák és hiányosságok javítása alapján – viszontkeresetében kérte kötelezni az alperest 9 921 406 forint megfizetésére. A felperes a viszontkereset elutasítását kérte.

[7] Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 43 546 348 forintot és ebből 41 007 972 forint után 2018. december 9. napjától a kifizetés napjáig számított, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamat 8 százalékponttal növelt értékét. Kötelezte továbbá az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 3 454 050 forint perköltséget és a Magyar Állam javára 1 500 000 forint kereseti illetéket.

[8] Az ítélet indokolása szerint a felperes keresete alapos volt a Mötv. 109. § (6) bekezdése alapján érvényesített 41 007 972 forint nem vitatott összegű visszapótlási kötelezettség vonatkozásában. A vagyonnevelési szerződés olyan, a Polgári Törvénykönyvben nem szabályozott szerződés, amelyre a Mötv. és a nemzeti vagyronról szóló 2011. évi CXXVI. törvény rendelkezésein túl a Polgári Törvénykönyv Hatodik könyvének 2. részét, a szerződés általános szabályait, valamint ezt meghaladóan is a Ptk. egyéb rendelkezéseit kell alkalmazni. Az alperes a megszüntető szerződés aláírásának időpontjában a vagyonnevelési szerződés hatályban léte alatt bekövetkezett jogszabályi változásokkal már tisztában volt, a vagyonnevelési szerződés időtartama alatt a gazdálkodását érintő összes körülményt ismerte. A megszüntető okirat aláírása során ezeket a körülményeket értékelte, azok ismeretében írta alá a megszüntető okiratot, vállalva abban a Mötv. 109. § (6) bekezdése szerintieknek megfelelő elszámolást. A vagyonnevelési szerződés ezért nem lehetetlenült, azt a felek közös megállapodása szüntette meg, amely közös megállapodás ilyen irányú kikötés hiányában nem biztosította az alperes számára azt, hogy az ellenkérelmében felhozott változások gazdálkodásra gyakorolt negatív hatása miatt akár csak részben is mentesülhessen fizetési kötelezettsége alól.

[9] A teljesített 131 774 618 forint utáni késedelmi kamat iránti követelést részben találta alaposnak arra tekintettel, hogy az alperes 2018. november 9. napján a 2017. IV. negyedévre szóló helyesbítő számláját már kiállította, ebből következően a teljesítési határidő alapját képező elszámolás legkésőbb 2018. november 9-én már az alperes rendelkezésére állt, az ettől számított 30. nap, azaz 2018. december 9. az a nap, amikor a vagyonnevelési szerződés alapján őt terhelő pénzügyi teljesítést a megszüntető szerződés rendelkezéseinek megfelelően teljesítenie kellett. A teljesítésre 2019. február 26. napján késedelmesen került sor, amely mind összesen 79 napos késedelem időtartamára az alperest a Ptk. 6:155. §-a szerinti 2 538 376 forint összegű kamatfizetési kötelezettséget terhelte. Ebben a körben alaptalanul hivatkozott az alperes arra, hogy a 2018. szeptember 17. napján bírósági letétbe helyezett összeg teljesítésével mentesült a késedelem jogkövetkezményei alól, mivel a bírósági letét útján való teljesítés a Ptk. 6:53. §-ában írt törvényi feltételei – tekintettel arra, hogy a jogosult

személye és bankszámlája ismert, a teljesítés helye megtalálható volt, a felperes a részére felajánlott teljesítést nem utasította vissza – nem álltak fenn.

[10] A visszapótlási kötelezettség esedékességétől, 2018. december 9. napjától az alperes az ezen a címen fizetendő 41 007 972 forint után a Ptk. 6:155. § szerint számított törvényes késedelmi kamat megfizetésére is köteles, ezért a tőke után a törvényes késedelmi kamatban is marasztalta az alperest.

[11] Az elsőfokú bíróság az alperes viszontkeresetét megalapozatlannak találta és azt az ítélet indokolása szerint elutasította.

[12] Az alperest a részleges pervesztességére tekintettel a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte a pertárgy értékére és a jogi képviseleti tevékenységre figyelemmel a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-a szerint megállapított 3 175 000 forint ügyvédi munkadíj, a perindítás előtti nemperes eljárásban megfizetett 72 850 forint közjegyzői díj és a perben előlegezett 206 200 forint szakértői díj, mind összesen 3 454 050 forint elsőfokú perköltség a felperes javára, valamint az államnak 1 500 000 forint kereseti illeték megfizetésére.

[13] Az ítélettel szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen kérte annak megváltoztatását és a kereset elutasítását; másodlagosan kérte annak hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára kötelezését; harmadlagosan kérte a 41 007 972 forint tőkeösszeg után 2018. december 9. napjától megfizetendő késedelmi kamat mértékének a Ptk. 6:48. §-a alapján történő meghatározását.

[14] Az elsődleges fellebbezési kérelme alapjaként előadta, hogy az alperes aktuális pénzügyi helyzete a visszapótlás teljesítését nem teszi lehetővé. Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú eljárás során hulladékgazdálkodási szakember álláspontját csatolta arról, mely szerint a hulladékgazdálkodási ágazatot érintő körülmények megváltozása lehetetlenné tette a fizetési kötelezettsége teljesítését. Kiemelte, hogy a projekt akkor lett volna fenntartható, ha az alperes által ellátott területen háztartásonként évi nettó 22 026 forint összegű szolgáltatási díj befolyt volna, ezzel szemben azonban a rezsicsökkentés hatására a díjak befagyaszttásra kerültek, így a tervezetthez képest csak háztartásonként évi nettó 17 442 forint folyt be, ami 31 865 000 forint veszteséget jelentett az alperes gazdálkodásában.

[15] A másodlagos fellebbezési kérelme alapjaként előadta, hogy a jogvita elbírálása nem tisztán számviteli kérdés, indokolt lett volna környezetvédelmi szakértő kirendelése, amelyre indítványt tett, azonban az elsőfokú bíróság annak teljesítését mellőzte. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem vizsgálta a felperes együttműködési kötelezettségének teljesítését. A megszüntető okirat aláírásakor a pénzügyi elszámolás nem volt lezárható, a felek között folytak a további egyeztetések, a felperes azonban felrúgva együttműködési kötelezettségét, felszámolási eljárást kezdeményezett, amely során a perben követelt összegtől alacsonyabb mértékű visszapótlási igénye volt, majd a peren kívüli egyeztetést egyoldalúan befejezte és a per megindításáról határozott. Sétrelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a szerződés teljesítése érdekében nem vizsgálta a felek közrehatását a vagyonkezelési szerződés teljesítése körében.

Sértette az elsőfokú ítélet a Pp. 260. §, 279. §-ában foglalt rendelkezéseket is, mivel az elsőfokú bíróság tévedett az alkalmazandó jogszabály tekintetében, nem észlelte, hogy a jogvita elbírálásához szükséges a vagyonkezelési szerződésben megjelölt további jogszabályok alkalmazása és ebből következően nem folytatott le bizonyítást a szerződés teljesíthetőségére, a hulladékkezelési díj fedezetének rendelkezésre állására, hanem a jogvitát jogsértően kizárólag a Mötv. 109. § (6) bekezdése alapján döntötte el. A komplex jogvita teljes körű vizsgálata alapján lehet állást foglalni a részleges lehetetlenülésről és arról, hogy a hulladékokról szóló törvény és a díjmegállapításról szóló 64/2008. (III.28.) Kormányrendelet

szerinti zárt rendszerben kigazdálkodható volt-e a felperes által követelt visszapótlási kötelezettség.

[16] A harmadlagos fellebbezési kérelme indokaként előadta – a Nyíregyházi Törvényszék G.40.126/2017/105. számú ítéletére hivatkozva –, hogy a felperesi társulás nem minősül vállalkozásnak, nem gazdálkodó szervezet, ezért a Ptk. 6:155. §-a alapján nem tartozik a magasabb mértékű késedelmi kamatot megfizetni.

[17] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Az elsődleges fellebbezési kérelemmel kapcsolatban előadta, hogy az alperes a vagyonnevelési szerződés megszűnését követően a vagyont értékének megőrzése mellett köteles volt visszaszolgáltatni. Ezt a kötelezettségét vagy a vagyont értékét növelő felújítással, beruházással vagy az értékcsökkenés pénzbeli megtérítésével (visszapótlással) volt köteles teljesíteni. Ebben a körben irreleváns, hogy az alperes a kezelt vagyonnal milyen tevékenységet végzett, ebből milyen bevétele származott és hogy ennek fedezete biztosított volt-e. A bíróságnak nem volt feladata, hogy az alperesnél felmerült forráshiányt, elnehezült gazdasági helyzetét valamilyen módon kezelje. Az alperes által a perben előterjesztett elemzés jogi vagy releváns szakmai megalapozottsággal nem rendelkezett, a perben alkalmazott szakértő az elemzésben foglaltakat tartalmilag cáfolta. Ezzel együtt a fizetési kötelezettség alóli mentesülés körében hivatkozott körülményeknek – a jövedelemtermelő képességnek, a rezsicsökkentésnek, a stabil kintlévőségi rátának, a lerakói járulék és útdíj bevezetésének, valamint a minimálbér növekedésének – a vagyonnevelésbe vett vagyontárgyak értékcsökkenésére, így az alperes visszapótlási kötelezettségére sem jogi, sem a szakértő által alátámasztott szakmai alapon nem volt jelentősége, a felperesnek pedig nem volt olyan kötelezettsége, hogy ezeket a szempontokat a követelése kapcsán figyelembe vegye. A másodlagos fellebbezési kérelemmel kapcsolatban kifejtette, hogy az értékcsökkenésnek nincs külön számviteli és külön hulladékgazdálkodási megközelítése. A perben alkalmazott szakértő szakvéleményében aggálytalanul állapította meg az értékcsökkenést és a vele szemben elszámolható tételeket. Az alperes nem jelölte meg, hogy mely környezetvédelmi-hulladékgazdálkodási jogszabályi rendelkezések vizsgálatára nem került sor, a felperes álláspontja szerint a perre releváns ilyen rendelkezések nincsenek is. Ebből következően nincs olyan környezetvédelmi-hulladékgazdálkodási szakkérdés, amit a perben vizsgálni kellett volna. A felperes a visszapótlási kötelezettség jogalapját helyesen jelölte meg. Az pedig, hogy az alperes számára a szerződés teljesítése nem volt gazdaságos, nem eredményezett „vis maior”-t vagy részleges lehetetlenülést. A felperes okiratokkal és szakértői bizonyítás útján is alátámasztotta követelésének összecszerűségét, valamint az alperes által hivatkozott kifogások megalapozatlanságát. A harmadlagos fellebbezési kérelemmel összefüggésben pedig felhívta a Kúria Pfv.20.966/2016/5. számú ítéletét, amely szerint az elsőfokú bíróság helyesen alkalmazta a vállalkozások közötti késedelmi kamatra vonatkozó szabályokat.

[18] Az elsőfokú ítélet rendelkezése annyiban nem felelt meg a Pp. 341. §-a (1) bekezdésében írt jogszabályi követelménynek, hogy bár nem adott egészében helyt – a 2018. június 10. és 2019. február 26. közötti időszakra igényelt késedelmi kamat tekintetében – a felperes módosított keresetének, továbbá egészében nem adott helyt az alperes viszontkeresetének, azonban az ítélet rendelkezése nem tartalmazott a kereset részbeni és a viszontkereset egészében elutasítására rendelkezést. Ez a hiányosság azonban a másodfokú eljárásban korrigálható volt, mivel az elsőfokú ítélet indokolásból megállapítható, hogy mely részében nem vezetett eredményre a kereset és a viszontkereset; ezért az ítéltábla az alperes marasztalásán túl az ítéletet a felperes keresetét részben és az alperes viszontkeresetét egészében elutasítónak tekintette; ezzel a kiegészítéssel nem volt akadálya az elsőfokú bíróság ítélete elleni fellebbezés érdemi elbírálásának.

[19] Az ítéltábla fellebbezés hiányában a Pp. 370. §-ának (1) bekezdése értelmében nem érintette a keresetet részben és a viszontkeresetet egészében elutasító ítéleti rendelkezéseket, a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el és azt a következők szerint nem találta alaposnak:

[20] Az elsőfokú bíróság a tényállást a jogvita eldöntéséhez szükséges mértékben teljes körűen feltárta, és azt a bizonyítékok logikus és okszerű mérlegelése alapján, helytállóan állapította meg, a jogszabályi rendelkezéseket megfelelően hívta fel és a jogvita elbírálásához helytállóan alkalmazta, az ebből levezetett érdemi döntése is helyes, amelynek jogi érveit az ítéltábla minden részében osztotta, azokat csupán a fellebbezésben előadottakra tekintettel tartja szükségesnek kiegészíteni.

[21] Az alperes az elsődleges fellebbezési kérelmében azon az alapon kérte az ítélet megváltoztatását és a keresete elutasítását, hogy bár továbbra sem vitatta a Mötv. 109. § (6) bekezdése szerint őt terhelő fizetési kötelezettség összegét, ezzel szemben arra hivatkozott, hogy a jogszabályi és gazdasági környezet alapvető változása nem teszi lehetővé a visszapótlás teljesítését, és ebben a körben kívánta előadását a perben általa felkért hulladékgazdálkodási szakember és alkalmazandó környezetvédelmi szakértő érveivel alátámasztani.

[22] Az alperesnek azonban a szerződés megszűnése után a szerződés teljesítésével kapcsolatos körülményváltozásokra hivatkozása a per elbírálása szempontjából nem bír érdemi jelentőséggel.

[23] Arra helyesen hivatkozott az alperes, hogy a jogi, gazdasági környezet változása kihatással lehet a felek szerződéses kötelezettségeire. Azzal együtt, hogy a kötelmi jog alapvető rendelkezése, hogy a szolgáltatást a kötelem tartalmának megfelelően kell teljesíteni (Ptk. 6:34. §), a Polgári Törvénykönyv több jogintézménye lehetőséget ad az eredeti szerződéses megállapodásoktól eltérő jogkövetkezmények alkalmazására abban az esetben, ha a körülmények változása elnehezíti vagy lehetetlenné teszi a vállalt kötelezettségek teljesítését. Így a Ptk. 6:192. §-ának (1) bekezdése alapján bármelyik fél a szerződés bírósági módosítását kérheti, ha a felek közötti tartós jogviszonyban a szerződés megkötését követően előállott körülmény következtében a szerződés változatlan feltételek melletti teljesítése lényeges jogi érdekét sértené, és a körülmények megváltozásának lehetősége a szerződés megkötésének időpontjában nem volt előrelátható, a körülmények megváltozását nem ő idézte elő és a körülmények változása nem tartozik rendes üzleti kockázata körébe. A Ptk. 6:191. §-ának értelmében pedig a szerződéskötési szabadságból következően annak sincs akadálya, hogy a felek ezeket a körülményváltozásukat maguk értékeljék a szerződés közös megegyezéssel módosítása során. A szerződésnek azonban akár a bíróság, akár a felek általi módosítása csak fennálló szerződéshez kapcsolódhat, a már megszűnt szerződés módosítása fogalmilag kizárt.

[24] Ugyancsak a körülmények változását érinti a Ptk. 6:179. §-ának (1) bekezdésében írtak szerint a szerződés megszűnését eredményező lehetetlenülés jogintézménye, amely nem csupán a teljesítés fizikai, hanem gazdasági érdekbeli vagy jogi akadályát is értékeli. A teljesítés lehetetlenné válása azonban szintén a fennálló szerződések esetén értelmezhető. A lehetetlenülés ugyanis azt a szerződésszegési esetet nevesíti, amikor a szerződés teljesítése a szerződéskötés után beállott körülmények miatt megghiúsul. A Ptk. 6:137. §-a alapján a szerződés megszegését bármely kötelezettség szerződésszerű teljesítésének elmaradása jelenti – függetlenül attól, hogy ez a kötelezett magatartásán kívül eső tényezők vagy a kötelezett ellenőrzési köréhez tartozó objektív vagy szubjektív körülmények miatt történt. A szerződésszegés és ezen belül a lehetetlenülés ebből következően a fennálló szerződés teljesítéséhez, az ahhoz kapcsolódó szankciókhoz kapcsolódik. A perbeli szerződés megszüntetéséről és a megszüntetés következményeiről azonban a peres felek maguk

állapodtak meg, ezt követően már nincs lehetőség a megváltozott körülményeknek a szerződés tartalma és teljesítése körében történő figyelembevételére, hanem a felek által mérlegelt szempontok alapján kell a megállapodásuk szerinti jogkövetkezményeket alkalmazni. Az pedig egyértelműen megállapítható a rendelkezésre álló adatok alapján, hogy az alperes az általa hivatkozott gazdasági-jogi környezet mellett vállalta a Mötv. 109. § (6) bekezdése szerintieknek megfelelő elszámolást, tekintettel arra, hogy a 2017. november 15-i vagyonkezelési szerződést megszüntető okiratban a pénzügyi kötelezettségei tekintetében vállalt az NHKV Zrt. által történő pénzügyi elszámoláshoz igazodó kötelezettséget, az államháztartásról, a számvitelről, a nemzeti vagyonról szóló törvényi rendelkezéseken felül a Ptk. és a Mötv. szabályainak kifejezett felhívásával. Ezért az ítélet megváltoztatására irányuló fellebbezése nem vezethetett eredményre.

[25] Ugyanezen az alapon nem volt alapos az ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló fellebbezés sem. Az alperes abból a célból kérte az elsőfokú eljárás megismétlését, hogy a bíróság környezetvédelmi szakértő alkalmazásával, a felperes együttműködési kötelezettsége teljesítésének vizsgálatával, a környezetvédelmi tárgyú jogszabályok felhívásával és az azokban foglaltak értelmezésével folytasson le bizonyítást a komplex jogvita tárgyában, és ennek alapján értékelje azt, hogy kizárható volt-e a felperes által követelt visszapótlási kötelezettség. Mindez a hivatkozás tartalmilag ugyancsak a jogi-gazdasági körülmények megváltozásának a fizetési kötelezettségére kihatása figyelembevételét jelenti, amelynek azonban az előzőek szerint a fennálló szerződés módosítása vagy a szerződésszegés következményeinek alkalmazása esetén lehetne jelentősége. A felek egyezően határozták meg a szerződés megszüntetése során az elszámolás alapját és módját, amely teljes körűen tartalmazta a fizetési kötelezettség jogalapjának ésösszegezésének meghatározásához szükséges feltételeket, a per eldöntéséhez további, az alperes által általánosságban hivatkozott hulladékgazdálkodási tárgyú jogszabályok felhívására és alkalmazására nem volt szükség. Következésképpen nincs is olyan szakkérdés, amelyet esetlegesen környezetvédelmi hulladékgazdálkodási szakértőnek kellett volna megválaszolnia, a perben felhasznált szakértői vélemény pedig a követelés összegezésének a meghatározására aggálymentes és megfelelően megalapozott bizonyítékként figyelembe vehető volt. Mindezek a hivatkozások ezért nem eredményezhetik az ítélet a Pp. 381. §-ában meghatározottak szerinti hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítását.

[26] A harmadlagos fellebbezést sem találta alaposnak az ítéltábla, mivel az elsőfokú bíróság helytállóan alkalmazta a Ptk. 6:155. §-a (1) bekezdésének a vállalkozások közötti szerződés a késedelmi kamat mértékére irányadó szabályait. A Ptk. 8:1. §-a (1) bekezdésének 4. pontja értelmező rendelkezése szerint vállalkozás a szakmája, önálló foglalkozása vagy üzleti tevékenysége körében eljáró személy; mindez azonban független attól, hogy a tevékenységet folytató fél egyébként a társadalom széles körét érintő közfeladatokat lát el. A per tárgyává tett jogviszonyban mind a felperes, mind az alperes a hulladékgazdálkodási feladatok ellátásával kapcsolatos üzleti tevékenységet végzett; az alperes maga is azt sérelmezte az elsődleges és a másodlagos fellebbezési kérelmeiben, hogy a gazdasági és jogi környezet változása folytán a díjak befagyasztása miatti veszteség keletkezett a gazdálkodásában, amely mellett már nem volt lehetősége a visszapótlás kizárására, ezzel maga is haszonszerzésre irányuló tevékenységként határozta meg a szerződés közvetlen tárgyát. Mindebből következően a vállalkozások közötti magasabb összegű késedelmi kamat alkalmazásának volt helye.

[27] A kifejtett okok miatt az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[28] Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért köteles a Pp. 83. §-ának (1) bekezdése alapján a felperes másodfokú perköltségének megfizetésére. A felperes perköltségként a jogi képviselőjének munkadíját számította fel, amelynek összegét az ítéltábla a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-a (2), (5) és (6) bekezdései alapján az általános forgalmi adót is tartalmazó 1 270 000 forintban állapította meg, figyelemmel arra, hogy a fellebbezett értékéhez képest egyszerűbb megítélésű, lényegében az elsőfokú eljárásban tett nyilatkozatok megismétlését igénylő fellebbezési ellenkérelemre tekintettel ez az összeg áll arányban a kifejtett jogi képviseleti tevékenységgel és a fellebbezett értékkel.

Debrecen, 2022. június 10.

Dr. Pribula László s.k. a tanács elnöke, Dr. Répássy Árpád s.k. előadó bíró,
Dr. Gárdosi Judit s.k. bíró